

DVE PESMI M. J. LERMONTOVA

PREVEDEL MILE KLOPČIČ

MOLITEV

*Ne obtožuj me, Bog z višave,
in ne huduj se, Te rotim,
ker ljubim zemeljske mošnjave
in ker na njih strasteh visim;*

*ker duša redko mi sprejema
tok Tvojih živih besedi,
ker um se mi za blodnje vnema
in se gubi, kjer Tebe ni;*

*ker mi navdiha vrela lava
nenehoma iz prsi vre,
ker v divji sli mi duša tava,
da mi od nje še pogled mre;*

*ker pretesnó mi je na sveti —
ker k Tebi priti se bojim,
ker moram grešno pesem peti,
z njo druge, Tebe ne častim! — —*

*Ugasi le ta lepi plamen,
sežigajočega zatri,
srce mi izpremeni v kamen
in lačni moj pogléd zastri;*

*po petju strašne žeje reši,
ugasi v meni jo, Gospod;
tedaj se duša mi uteši
in k Tebi najde ozko pot.*

(Pesem je iz l. 1829, ko je bilo Lermontovu 15 let.)

JADRO

*Na sinji morski se gladini
v meglicah jadro lesketa ...
Le česa išče si v tujini
in kaj pustilo je doma?*

*Morje kipi in veter vleče,
škripaje jambor se šibi...
Ah, jadro si ne išče sreče,
pred srečo tudi ne beži.*

*Nad njim se sončna luč razžarja,
pod njim je morje v dalj in šir.
A jadro si želi viharja,
kot da v viharju bil bi mir.*

(1832)

IZ ODLOŽENEGA ROMANA

PRI SESTRI VERONIKI — JUŠ KOZAK

1.

Potem se je Metod s smehom domislil prvega političnega doživljanja. Očetova trgovina je uživala sloves in kupovali so pri njem posebno stari meščani brez razlike prepričanja. Oče je bil sicer liberalnega mišljenja, toda še prav posebno je vselej postregel škofovi kuharici in pošiljal vsak teden najbolj izbrane stvari družini Lahajnarja, voditelja konservativne stranke, na dom. Z Lahajnarjevim sinom je hodil Metod skupaj v ljudsko šolo in ga ni posebno maral. Sedel je v prvi klopi, rdečeličen, s sinjimi očmi; rad se je spakoval in kazal dobro vzgojo. Zvezke je imel vedno zelo čiste in skrbno urejene. Metod ni nikoli pozabil, kako ga je zatožil. Na izletu so naskrivaj pili pivo in Metoda se je prijelo, da se je domov grede na Dolenski cesti spotaknil na tračnicah, ki so jih pravkar polagali. Drugi dan je med odmorom pripovedoval veselo dogodivščino součencem in še malo napihnil, da je bilo več smeha. Ko je vstopil učitelj Pašet v sobo, se je dvignil Lahajnar in povedal učitelju s priliznjenim glasom, da se je Metod bahal, kako je bil pijan. Metod je moral na kateder, počeniti na vse štiri in napeti zadnjico, po kateri je udrihal učitelj kolikor je mogel. Še tisto leto so ga Lahajnarjevi povabili popoldne, ko je imel mladi sin svoj jour fixe. Metod je šel prvič na tako prireditev, o kateri tudi doma niso imeli prave predstave. Oblekli so ga v črno obleko, osnažili in do dobra ogledali, ko ga je odvedla prodajalka po Wolfovi ulici na Kongresni trg. Metod se je sprva nerodno kretal v salonu med velikimi kitajskimi vazami na parketiranih tleh. Sramežljivo je odgovarjal gospé, ki mu je s tenkim, sladkim glasom izkazovala prav posebno pozornost. Pili so sladko kavo iz lepih skodel s tenkim ročajem. Metod ni imel prtička in se je popackal. Drugi otroci boljših družin so sadje olupili, Metod je kar ugriznil v sočno hruško, da se mu je cedilo po bradi. Kadar je gospa katero povedala, so se otroci hihitali, Metod pa se je režal, da so ga vsi pogledovali. Oziral se je krog sebe, ker se ni mogel načuditi, koliko zrcal je v sobi. Med igro »Pot po Avstriji«, pri kateri se je gospa igrala z njimi, ga je popadla jeza in udaril je po licu nežnega součenca, ki je prišel ves v baržunu in s čipkami okoli vratu. Metod se je kmalu naveličal dolgočasne igre in je predlagal, da bi se šli razbojnike. Gospa se je malce v zadregi nasmehnila, Metod pa je ves v ognju navdušil